

Nr 320

Av herr **Boo m.fl.**, om *suppleanter för fullmäktige i primärkommuner.*

(Lika lydande med motion nr 254 i Första kammaren)

Frågan om införande av suppleantsystem i de primärkommunala representationerna har varit föremål för överväganden vid åtskilliga tillfällen. Vid både 1964 och 1965 års riksdagar väcktes motioner i frågan, som emellertid föll på grund av kamrarnas skiljaktiga beslut.

Suppleantinstitutionen finns redan i allmänhet för de ordinarie ledamöterna i kommunala styrelser och nämnder. För landstingens ledamöter har suppleanter funnits alltsedan landstingen inrättades. Landstingsutredningen fann i sitt betänkande 1963 att suppleantinstitutionen inom landstingen var värdefull och därför borde bibehållas.

Författningsutredningen har framlagt förslag om införande av ersättare för riksdagens ledamöter. Därutöver har frågan knäsatts av 1965 års riksdag, som beslöt att suppleanter skall utses för sammanläggningsdelegerade.

Det finns ingen anledning att i detta läge hålla fast vid bestämmelser där ledamöterna av de primärkommunala församlingarna inte ges möjlighet att sätta in suppleanter. Olägenheterna med det nuvarande systemet är betydande.

Det är självklart att besluten i alla representativa församlingar bör träffas av så många som möjligt av de valda. Det är ur demokratisk synpunkt otillfredsställande att ett fåtal personers förhinder att närvara vid ett sammanträde skall spela in på beslut av stor betydelse. Eftersom den kommunala representationen i regel väljs politiskt är det av vikt att sammansättningen av fullmäktigeförsamlingen vid så många tillfällen som möjligt blir den som väljarna bestämt.

Den alltmer rörliga arbetsmarknaden gör att människor i större utsträckning arbetar på annan ort än hemorten. Detta medför i många fall frånvaro från hemmet under längre perioder.

Sjukdom, resor och fullgörande av förtroendeuppdrag av annan art kan vara skäl till att ledamöter av fullmäktigeförsamlingar inte har möjlighet att närvara vid samtliga sammanträden. Vissa av dessa skäl kan föreligga under lång tid. Med nuvarande situation har ledamöter med nämnda förhinder att antingen avsäga sig sitt uppdrag eller låta sin plats stå tom, varvid riskerna förstoras för att församlingens beslut inte blir i över-

ensstämmelse med medborgarnas i val uttryckta vilja. Med nuvarande ordning försvåras rekryteringen till fullmäktigeuppdraget genom att den, som skall komma ifråga för inval, måste vara beredd att närvara vid varje sammanträde om väljarnas intressen inte skall bli åsidosatta.

Invändningarna mot suppleantinstitutionen har främst rört sig kring faran för undergrävande av ansvarskänsla hos fullmäktigeledamöterna. Man har fruktat att de ordinarie ledamöterna skulle försöka komma ifrån ansvaret för beslut genom att utnyttja suppleantinstitutionen. I detta sammanhang har farhågor framkommit om att suppleanterna inte skulle kunna följa det kommunala skeendet på ett sådant sätt att de skulle vara i stånd att på ett tillfredsställande sätt delta i fullmäktigebesluten.

Beträffande ansvarskänslan finns det ingen anledning att befara att brister skulle kunna uppstå genom införande av suppleantsystemet. Liksom tidigare kommer väljarna att vara den instans som utövar kontroll över de valda, och brister i ansvaret för uppdrag kommer att ge resultat i nästa val. Genom att kommunerna har fått förbättrade resurser att stencilera eller trycka sina handlingar och därmed distribuera dem i större antal, har suppleanterna möjligheter att få del av det kommunala materialet och därmed följa det kommunala skeendet. Därigenom kommer också ett större antal människor att bli informerade i de kommunala frågorna. Denna information sprids sedan med ackumulerad effekt enligt opinionsbildningens regler. På så sätt bidrar införandet av suppleantinstitutionen till att göra den kommunala demokratien mera fullkomlig.

Svenska kommunförbundet har i remissvar år 1965 tillstyrkt en utredning om suppleantinstitutionens införande i kommunala fullmäktigeförsamlingar.

Med hänsyn till den utveckling samhället genomgått och efter de långa diskussioner i suppleantfrågan som förekommit, synes tiden vara inne att tillsätta en utredning med uppgift att behandla frågan om suppleanter för fullmäktige i primärkommunerna samt framlägga förslag.

Med hänvisning till det ovan framförda hemställas,

att riksdagen i skrivelse till Kungl. Maj:t måtte anhålla om utredning och förslag om införande av suppleantinstitution för fullmäktige i primärkommunerna.

Stockholm den 26 januari 1966

Karl Gust. H. Boo

Einar Larsson

Erik Larsson

i Borrby

i Öskeviksby

Stig Josefson

Gustaf Svensson

i Arrie

i Vä